

Studentertale

Ærede fremmødte!

Det burde på nuværende tidspunkt i programmet ikke være den store overraskelse, hvad det er, der fejres i dag; disse flotte, unge mennesker her nede foran har efter tre års mere eller mindre hårdt arbejde endelig fået legitimeret købet af deres nye hat og har, som en ekstra bonus, fået stukket et diplom i hånden. Dagens begivenhed er i sandhed en begivenhed, der skal fejres, for det er første gang, vi har gennemført en uddannelse, som vi delvist selv har valgt. Vi er endelig kommet over på den anden side af vores oprindelige beslutnings plads foran den dødbringende kløft, fri fra studiets åg, i hvert fald indtil vi skal til at lære af livet eller en anden gruppe af undervisere.

Hvis vi skal følge klichéen, så vil det næste punkt i en sådan tale være at indskyde et ”men” efterfulgt af en kort pause og derefter en kommentar om, at det også er med vemod, vi må forlade lokalet i dag. Og det er også det, jeg har tænkt mig. For gymnasietiden er en unik oplevelse, som varer tre år, men sætter lange spor ud i tilværelsen. De er desværre forbi nu, og med tre så fede år, kan man jo frygte, at man nu går tre magre år i møde. Det er da lidt spøjst, at Aurehøj Gymnasium kan præsentere så god en gymnasietid, at man bliver helt ked af det. Men på samme måde, som kastanjetræerne røg i vores tid, uden at Aureånden forlod Aurehøj, kan vi også sagtens forlade Aurehøj uden at Aureånden forlader os. Man kan selv se det til skolens musikalske arrangementer, for der dukker der til stadighed tidligere elever op. Man giver aldrig helt slip på Aurehøj, og det er der en grund til.

Aurehøj var tiden, hvor alt ku' la' sig gøre
Spille musik, hygge med vennerne og lave sine opgaver aftenen før
Aurehøj var epoken, hvor man uden skammens fare
Kunne klæde sig ud som elvere og syng' "en ulv, en ræv, en hare"
Aurehøj var en æra, hvor man holdt hinanden i ære
Og det' da klart, for gode steder ta'r man hurtigt ved lære
Aurehøj var sæsonen, hvor man elskede sin hverdag
Og festerne, selvfølgelig, men det er en helt anden sag
Aurehøj var perioden, hvor vi gik fra "de små" til nu "de store"
Og nu ved alt om Weber og lyrikkens anaforer
Aurehøj var tiden, hvor vi knoklede med et smil
Og slutted' et forløb med ordene: "Det lyder meget godt, men hvad kan
vi brug' det til?"

Det sidste spørgsmål er tit og ofte blevet ytret i matematiktimerne, om ikke højlydt, så i hvert fald inden i hovedet på flere af os. Som snartværende eks-x'ere er vi i min klasse blevet vant til, gennem disse spørgsmål og generelt naturfagsarbejde, at tænke en del over anvendeligheden af de ting, vi støder på. Eftersom eksamenstiden bragte en ferie, med et indskudt "læse-" som præfiks, var der også god mulighed for at læne sig tilbage og tænke over, hvorvidt disse 3 år har været brugbare eller blot et forskud på fjumreåret.

Jeg fik ikke tænkt meget, men jeg kom dog frem til i sidste ende, at gymnasiet, foruden at være uddannende, vanedannede og dannende desuden indtager pladsen som den institution i livet, hvor samfundet accepterer en som værende juridisk medlem af de voksne, selvom der går et par år endnu, før hjernerne kan siges at være voksne. Gymnasiet må derfor sørge for at virke som overgangsritual ved også at give et indblik i, hvad det vil sige, at være voksen.

Som voksen er de særlige spilleregler, der gælder som barn, ikke længere eksisterende. Man er en person i sig selv. Man er trådt ud i det store stygge samfund, nu som en del af det store hele. Det er nu, hvor det er blevet vigtigt, at man har taget stilling til en lang række problemstillinger, for at man i tilfælde af valg kan vælge andre voksne til at varetage sine interesser – eller måske endda selv blive en af disse voksne. Skal dette demokratiske system fungere, så kræver det, at man tager del i det – demokratiet får sin legitimitet fra folket – samfundspagten indgås af alle for at gælde for alle og dermed sikre hin enkeltes frihed inden for det system, hvortil friheden først er blevet afgivet for dernæst at blive givet tilbage til en selv igen senere. I vores samfund er almenviljen blevet overdraget til en gruppe mennesker, der skal varetage denne, og såfremt vi ønsker, at gruppen skal gøre dette ordentligt, så må vi sørge for, at de kan gøre dette med henvisning til almenviljen. Det er således udelukkende ved at bidrage til almenviljen, at man samtidigt kan underlægge sig denne og dermed fastholde sin plads som voksen i samfundet – et menneske med en medfødt frihed, i hvilken menneskeligheden ligger. Udelukkende ved at deltage i samfundet kan man sikre sig, at man kan vedligeholde sin naturlige mennesketilstand, idet man er underlagt de regler, man selv har valgt.

Det er klart, at man i gymnasiet derfor må lære at indgå i samarbejde med andre, for dermed også at lære at kende sig selv og hvordan man er i forhold til de andre. Hermed lærer man individets betydning i menneskelige sammenhænge.

Det er så her, jeg vil sige, at Aurehøj i særdeleshed kan bidrage til at føre eleverne fra uvidende barndom til knap så uvidende voksenhed. Man kan køre den kedelige rute og gennemlæse Aurehøjs værdigrundlag, hvor Aurehøj fremsætter de værdier, de vil lægge vægt på i vores overgangsritual. En langt mere interessant rute vil dog være at inddrage

skolens musikliv og den helt særlige Aureånd, der flourerer på skolen tillige med fnat. Gennem musikkens kunstneriske udfoldelser, hvor mange små delelementer i den sidste store helhed bliver til noget herligt, som vi jo hørte lige før, og Aureåndens vedkommenhed, fører Aurehøj med let hånd sine elever gennem overgangen og sørger for, at vi er klar til at arbejde sammen med andre i arbejdet om et samfund, der sikrer menneskets plads i fælleskab med andre.

At vi har fået studenterhuerne på, er, ud over et bevis på, at vi rent fagligt har klaret os gennem systemet, også et bevis på, at vi nu er klar til i morgen eller snarere om halvanden uge, når tømmermændene har lagt sig, at bevæge os ud i samfundet som voksne mennesker, hvor vi i kraft af hinanden kan sikre os, at vi alle bliver behandlet som mennesker.

Derfor:

Held og tillykke med huerne.